

Lomme, det tilhørte rettelig Producenterne. Det Krav, at det skulde gaa tilbage til Producenterne, kunde ikke gennemføres, og saa blev det bestemt, at det skulde gaa i Statskassen.

Jeg skal ikke komme ind paa at omtale de forskellige Sorter af Huder, jeg skal kun gøre nogle Bemærkninger om Spædekalveskind, thi der er Forholdet ret karakteristisk. Vi fik jo Udførselsforbudet for disse Skind den 17. Juli 1918, og Maksimalprisen for et saadant Kalveskind er 7 Kr. 85 Øre. Der var til at begynde med, sagde man, kun Brug for de 20 pCt. herhjemme, nu siger man, der er Brug for 35 pCt.; men der hersker fremdeles Tvivl om, hvorvidt der virkelig bliver garvet saa mange. Resten skulde saa eksporteres. Eksportafgiften har først været 3 Kr. pr. Skind, men er senere blevet forhøjet til 5 Kr. og nu i de allersidste Maaneder til 9 Kr. pr. Skind eller mere, end Producenterne faar. Skindene er nu dyre, de er en 20—22 Kr. værd pr. Styk. Fordelingen er altsaa denne: Producenterne faar 7,85 Kr., Staten faar i Eksportafgift 9 Kr., og Handelsstanden faar saa Resten. Man ser, at Producenterne faar en lille Trediedel af Skindets Værdi, medens Staten faar en stor Trediedel. Lad os tænke os det samme Forhold overført paa en anden Eksportvare, f. Eks. tænke os en Maskine, som bliver lavet herhjemme, og som kan udføres og sælges for 600 Kr. Hvis Staten heraf tog de 250 Kr., og Fabrikanten fik 200 Kr., medens der blev 150 Kr. til dem; der havde med Eksporten at gøre, vilde man sige, at det var et fuldkommen latterligt og urimeligt Forhold, men det svarer dog nøjagtigt til, hvad der sker, naar Producenterne af Kalveskindene, Landmændene, kun faar en Trediedel af det, Skindet er værd. Jeg har i Sommerens Løb i Hudenævnet paatalt dette fuldkommen urimelige Forhold; Sagen har Gang efter Gang været til Forhandling, men er blevet trænet fra de forskellige Sider; og der er ingenting sket. En Indberetning fra Hudenævnet har ligget en Maanedes Tid i Indenrigsministeriet, saa skal der holdes Udvalgs møde, og saa gaar der en Maanedes Tid eller en 14 Dages Tid. Der produceres vel en 400 000—500 000 Kalveskind om Aaret, saa det drejer sig om ikke rent ubetydelige Summer. Der er jo her Tale om en Ekstraskat, der er større end det Beløb, Landmændene faar hjem for Skindene. Det maa være noget, der ganske særlig svarer til Socialdemokraternes og for øvrigt i det hele til Regeringspartierne Ideal-

idet Producenterne kun faar $\frac{1}{3}$ af Varens Værdi. Jeg vil imidlertid haabe, at hele denne Hudeordning og Læderordning og Skotøjsordning, der er truffet, og som det var aftalt kun skulde gælde til den 1. Januar 1920, da endelig maa falde bort. Jeg tror ikke paa, at vi faar billigere Fodtøj her i Landet, for der kommer en Konkurrence udefra. Jeg for mit Vedkommende har under disse Forhandlinger for langt disse Kalveskind givet fri straks, idet der sikkert til Maksimalpris er indkøbt tilstrækkelig mange Kalveskind, nemlig alle dem, der vil være Brug for, saa længe denne Ordning varer. Det bestaaende Forhold synes mig at være komplet meningsløst. Jeg har anført dette for at trøste Regeringspartierne, idet jeg altsaa har vist, at der endnu er et Omraade, hvor der hviler en betydelig Særskat paa Landbruget; i dette Tilfælde over 100 pCt.

Til Slut skal jeg tillade mig at fremsætte nogle politiske Bemærkninger. Det er jo klart, at denne Finanslovdebatten er Ouverture til den kommende Valgkampagne, det kan man nok høre, og det ligger da nær at stille det Spørgsmaal: Hvad vil Regeringen og dens Partier gaa til Valg paa — enten nu Valget bliver et Alliancevalg, som vi havde sidste Aar, eller det bliver, hvad jeg hakedt et ørligt Valg, hvor Vælgerne staar overfor hvert Parti for sig? Tror man da, at Regeringen, specielt Indenrigsministeren og Minister Stauning, vil gaa til Valg paa Erhvervenes, særlig Landbrugets, Administration fra Statskontorer? Det er jo sagt, at det udmærket kan lade sig gøre at lede Landbruget fra den røde Bygning. Jeg tror dog ikke, at det Forsøg, der er gjort i saa Henseende, har vundet en saadan Popularitet, at man vil gaa til Valg paa det. Vil man da gaa til Valg paa fortsat Rationering og Regulering. Heller ikke dette, tror jeg, vil være godt. Jeg tror heller ikke, man vil gaa til Valg paa Fortsættelsen af de nuværende Dyrtidsforanstaltninger og Arbejdsløshedsunderstøttelser efter de hidtidige Principper. Vil man da gaa til Valg paa Gennemførelsen af en radikaliseret Grundlov med Etkammerssystem eller Republik? — det har jo ogsaa været nævnt. Det tror jeg heller ikke. Socialdemokraterne har stærkt fremholdt Kravet om Valgret for 21-aarige baade til Folketing og Landsting, og en Artikel i „Politiken“ kunde tyde paa, at man fra radikal Side har sluttet sig til dette Krav, men jeg tror ikke, Enigheden er særlig stor, og fremsættes der Forslag om denne Valgrets-